

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL TIMIȘOARA
Secția litigii de muncă și asigurări sociale
DOSAR NR. (..)

OPERATOR 2928

Î N C H E I E R E
Ședința publică din (..)
Curtea constituită din :
PREȘEDINTE:
JUDECĂTOR:
GREFIER:

Pe rol se află soluționarea apelului formulat de apelantul reclamant (..) împotriva sentinței civile nr.(..), pronunțată de Tribunalul (..) în dosar nr. (..), în contradictoriu cu intimații pârâți (..) și cu citarea (..) având ca obiect pretenții.

La apelul nominal făcut în ședință publică, se prezintă în reprezentarea pârâtului (..), consilier juridic (..), lipsă fiind celelalte părți.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

Apelul este scutit de plata taxei judiciare de timbru, conform art.270 Codul muncii.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință care învederează faptul că s-a depus prin email, la data de 21.11.2023, de către reclamant, note de ședință.

Instanța acordă cuvântul asupra cererii de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție formulată de reclamant și reiterată prin notele de ședință.

Reprezentantul pârâtului arată că se opune acestei cereri.

C U R T E A,

Având nevoie de mai mult timp pentru a delibera în cauză și pentru a da părților posibilitatea de a formula concluzii scrise, în temeiul dispozițiilor art.396 alin.1 Cod procedură civilă,

PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
D I S P U N E :

Amână pronunțarea soluției în cauză la data de (..).

Pronunțarea hotărârii se va face prin punerea soluției la dispoziția părților prin mijlocirea grefei instanței.

Pronunțată în ședință publică, azi (..).

PREȘEDINTE,

JUDECĂTOR,

GREFIER,

Red. (..)
(..)

Î N C H E I E R E
Ședința publică din (..)
Curtea constituită din:
PREȘEDINTE:
JUDECĂTOR:
GREFIER:

Pe rol se află pronunțarea asupra apelului formulat de apelantul reclamant (..) împotriva sentinței civile nr. (..), pronunțată de Tribunalul (..) în dosar nr. (..), în contradictoriu cu intimații pârâți (..) și cu citarea (..) având ca obiect pretenții.

Dezbaterile au fost consemnate în cuprinsul încheierii de ședință din data de (..), termen la care instanța, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru data de (..).

Se constată că la data de (..) apelantul a transmis la dosar, prin e-mail, note scrise.

C U R T E A,

I. Expunerea succintă a procesului:

Prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalului (..) la data de (..), reclamantul (..) a solicitat în contradictoriu cu pârâții (..) și cu citarea (..) pronunțarea unei sentințe prin care să se dispună:

- obligarea pârâților la plata unei indemnizații constând în 7 indemnizații de încadrare lunară brută - sumă ce urmează să fie calculată în raport de quantumul indemnizației de încadrare lunară brută pe care reclamantul a avut-o în luna pensionării sale - așa cum este prevăzut de dispozițiile art. 81 din Legea privind statutul judecătorilor și procurorilor, sumă ce urmează să fie plătită începând cu data eliberării din funcție prin pensionare conform Decretului Președintelui României nr. (..) și actualizarea sumei datorate cu indicele de inflație;

- obligarea pârâților la plata dobânzii legale penalizatoare datorate pentru indemnizația constând în 7 indemnizații lunare brute, dobândă legală pe care o solicităm până la data plății efective, în temeiul dispozițiilor art. 1 din OG nr.13/2011 privind dobânda legală remuneratorie și penalizatoare pentru obligații bănești, precum și pentru reglementarea unor măsuri financiar fiscale în domeniul bancar;

- obligarea pârâților la plata cheltuielilor de judecată, în temeiul dispozițiilor art. 453 Cod. proc. civ., ocazionate de soluționarea prezentei cereri.

Prin sentința civilă nr. (..), pronunțată de Tribunalul (..) în dosar nr. (..), a fost respinsă excepția prematurității, a fost respinsă acțiunea promovată de reclamantul (..) în contradictoriu cu pârâții (..) și cu citarea (..).

În motivarea soluției adoptate, Tribunalul (..) a reținut că:

În prezent, dispozițiile invocate de reclamant ca și temei al dreptului pretins (art. 81 alin. 1 din Legea nr. 303/2004) sunt abrogate, prin intrarea în vigoare a Legii nr.303/2022 (..). În raport cu data eliberării din funcție, însă, dispozițiile invocate erau în vigoare. Aplicarea acestora a fost suspendată, în anul 2022, prin art. VII al Ordonanței de urgență nr. 130/2021 privind unele măsuri fiscal-bugetare, prorogarea unor termene, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative (în anul 2022 nu se acordă ajutoarele sau, după caz,

indemnizațiile la ieșirea la pensie, retragere, încetarea raporturilor de serviciu ori la trecerea în rezervă).

Prin decizia nr. 5 din 5 martie 2018 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție – completul competent să judece recursul în interesul legii s-a admis recursul în interesul legii și s-a stabilit că acțiunile având ca obiect acordarea ajutoarelor salariale de care beneficiază cadrele militare, polițiștii și funcționarii publici cu statut special la trecerea în rezervă sau direct în retragere formulate în temeiul art. 20 alin.1 în capitolul II al anexei nr. VII din Legea cadru nr. 284/2010 introduse în perioada de suspendare a exercițiului dreptului la acordarea de ajutoare/indemnizații sunt premature formulate. În considerentele acestei decizii s-a reținut că „actele normative prin care a fost dispusă suspendarea plății ajutoarelor sau, după caz, a indemnizațiilor la ieșirea la pensie, încetarea raporturilor de serviciu, retragerea ori trecerea în rezervă au făcut obiectul controlului de constituționalitate în cadrul unor procese având ca obiect solicitarea plății drepturilor bănești constând în indemnizații sau ajutoare convenite potrivit art. 81 alin.1 din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată cu modificările și completările ulterioare (indemnizația convenită magistraților la ieșirea la pensie), pct. 2 din anexa nr. IV/2 a Legii cadru 30/2009 și art. 20 al.1 și 2 din anexa nr. VII la Legea cadru nr. 284/2010 (ajutorul convenit militarilor la trecerea în rezervă cu drept de pensie).

Deși excepțiile de neconstituționalitate invocate au fost respinse ca neîntemeiate, Curtea Constituțională, cu referire la ansamblul actelor normative în materie, a abordat chestiunea previzibilității suspendării plății ajutoarelor sau, după caz, a inadmisibilităților unor asemenea solicitări la ieșirea la pensie, încetarea raporturilor de serviciu, retragerea ori trecerea în rezervă”. S-a mai reținut și că „cât timp nu se poate reține o vătămare a unor drepturi fundamentale, iar statul a acționat normativ în limitele dreptului său de apreciere cu privire la beneficiile ce ar trebui să fie plătite angajaților săi din bugetul de stat, suspendările repetate nu pot fi analizate din perspectiva cerințelor instituite de art. 53 din Constituția României, republicată referitor la restrângerea exercițiului unor drepturi și libertăți. Prin urmare, având în vedere că exercițiul dreptului la acordarea ajutoarelor prevăzute de art. 20 din anexa nr. VII la Legea cadru nr. 284/2010 a fost suspendat prin prevederi legale succesive, speciale și derogatorii, începând cu anul 2011, acțiunile promovate în această perioadă sunt premature formulate, dreptul nefiind actual. Pentru a se bucura de protecția juridică a acțiunii în justiție, dreptul subiectiv, pe lângă condiția de a fi recunoscut și ocrotit de lege, trebuie să îndeplinească condiția de a fi actual”. Decizia menționată deși are în vedere cadrele militare, polițiștii și funcționarii publici cu statut special, se va aprecia că se aplică mutatis mutandis și persoanelor prevăzute de Legea 303/2004.

De altfel, s-a observat că și la nivelul Curții Constituționale a României se remarcă o jurisprudență abundentă pronunțată cu privire la problema de drept dedusă instanței spre soluționare.

În jurisprudența sa, instanța de contencios constituțional s-a pronunțat asupra prevederilor de lege prin care s-a prevăzut, anual, pentru perioada 2010-2021, că nu se aplică dispozițiile de lege privind acordarea ajutoarelor sau, după caz, a indemnizațiilor la ieșirea la pensie, retragere, încetarea raporturilor de serviciu ori la trecerea în rezervă, prin mai multe decizii de respingere a excepțiilor de neconstituționalitate invocate, cum ar fi Decizia nr. 472 din 8 iulie 2021 publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1091 din 19 noiembrie 2021, Decizia nr.396 din 10 iunie 2021 publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 807 din 23 august 2021, prin Decizia nr. 124 din 10 martie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 445 din 27 mai 2020, Decizia nr. 814 din 5 decembrie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 193 din 10 martie 2020, Decizia nr. 350 din 23 mai 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 824 din 10 octombrie 2019, Decizia nr. 154 din 27 martie 2018, publicată în Monitorul

Oficial al României, Partea I, nr. 680 din 6 august 2018, și Decizia nr. 170 din 19 martie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 354 din 22 mai 2015.

Prin Decizia nr.834 din 17 noiembrie 2020, paragraful 20, referitor la pretinsa încălcare a dispozițiilor art.1 alin.(5) din Constituție, din cauza caracterului imprevizibil al dispozițiilor referitoare la neacordarea ajutoarelor sau, după caz, a indemnizațiilor la ieșirea la pensie, retragere, încetarea raporturilor de serviciu ori la trecerea în rezervă, caracter invocat și de reclamanta din prezenta cauză, invocând jurisprudența sa, Curtea a reținut că „persoanele care se pensionează se supun dispozițiilor legale în vigoare la data deschiderii dreptului la pensie, potrivit principiului tempus regit actum” (a se vedea, în același sens, și Decizia nr.443 din 21 iunie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.580 din 29 iulie 2016, paragraful 30). În ceea ce privește critica privind încălcarea art.41 din Constituție, prin Decizia nr.124 din 10 martie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.445 din 27 mai 2020, paragraful 33, invocând jurisprudența sa, Curtea a reținut că, potrivit art.41 alin.(2) din Constituție, salariații au dreptul la măsuri de protecție socială care privesc: securitatea și sănătatea salariaților, regimul de muncă al femeilor și al tinerilor, instituirea unui salariu minim brut pe țară, repausul săptămânal, concediul de odihnă plătit, prestarea muncii în condiții deosebite sau speciale, formarea profesională, „precum și în alte situații specifice, stabilite prin lege”. Prin urmare, nu există o obligație constituțională a legiuitorului de a reglementa acordarea de ajutoare sau indemnizații la ieșirea la pensie, retragere, încetarea raporturilor de serviciu ori la trecerea în rezervă.

Referindu-se la compatibilitatea prevederilor de lege criticate cu dispozițiile constituționale și convenționale referitoare la dreptul de proprietate, prin Decizia nr.695 din 6 octombrie 2020, paragraful 20, Curtea a reiterat că, potrivit jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului (a se vedea, spre exemplu, Hotărârea din 8 noiembrie 2005, pronunțată în Cauza Kechko împotriva Ucrainei, paragraful 23), statul este în măsură să stabilească ce beneficii trebuie plătite angajaților săi din bugetul de stat. Astfel, statul poate dispune introducerea, suspendarea sau încetarea plății unor astfel de beneficii, prin modificări legislative corespunzătoare.

În același sens este și Decizia din 6 decembrie 2011, pronunțată în cauzele conexe nr.44.232/11 și nr.44.605/11 Felicia Mihăieș împotriva României și Adrian Gavril Senteș împotriva României, paragrafele 15 și 19, prin care Curtea Europeană a Drepturilor Omului amintește că, datorită unei cunoașteri directe a propriei societăți și a necesităților acesteia, autoritățile naționale se află, în principiu, într-o poziție mai adecvată decât instanța internațională pentru a stabili ce anume este „de utilitate publică”. În consecință, în cadrul mecanismului de protecție creat de Convenție, este de competența acestora să se pronunțe primele cu privire la existența unei probleme de interes general. Considerând normal ca legiuitorul să dispună de o mare libertate în conducerea unei politici economice și sociale, Curtea respectă modul în care acesta percepe imperativele „utilității publice”, cu excepția cazului în care raționamentul său se dovedește în mod vădit lipsit de orice temei rezonabil.

Prin Decizia nr.695 din 6 octombrie 2020, paragraful 21, Curtea a reținut, în esență, că ajutoarele sau indemnizațiile la ieșirea la pensie, retragere, încetarea raporturilor de serviciu ori la trecerea în rezervă nu au temei constituțional, astfel că legiuitorul este liber să dispună cu privire la conținutul, limitele și condițiile de acordare a acestora și, de asemenea, să dispună diminuarea ori chiar încetarea acordării acestora, fără a fi necesară întrunirea condițiilor stabilite de art.53 din Legea fundamentală. De asemenea, Curtea a arătat că nu există o obligație constituțională a legiuitorului de a reglementa acordarea de ajutoare sau indemnizații la ieșirea la pensie, retragere, încetarea raporturilor de serviciu ori la trecerea în rezervă.

Principiile expuse în cauza Paduraru împotriva României nu se aplică întrucât dreptul revendicat în prezenta cauză nu este susținut de o jurisprudență internă consacrată, respectiv o

jurisprudență care să oblige la plata acestor drepturi în pofida dispozițiilor legale de suspendare a exercițiului dreptului, iar pe de altă parte, chiar jurisprudența instanței supreme, în cadrul mecanismelor de unificare a practicii judiciare, a validat interpretarea în sensul că atât timp cât exercițiul dreptului este suspendat, acesta nu poate fi valorificat.

O creanță poate fi considerată drept o „valoare patrimonială” în sensul art. 1 din Protocolul nr. 1 numai atunci când are un temei suficient în dreptul intern, de exemplu în cazul în care este confirmată de o jurisprudență consacrată a instanțelor [Kopecký împotriva Slovaciei (MC), nr. 44912/98, pct. 45-52, CEDO 2004-IX], iar competența statului să stabilească în mod discreționar remunerațiile provenite de la bugetul statului pe care vrea să le plătească angajaților săi (inclusiv dreptul de introduce, suspenda sau elimina plata anumitor remunerații, prin intermediul unor modificări legislative) a fost deopotrivă recunoscut de jurisprudența CEDO (Ketchko împotriva Ucrainei, nr. 63134/00, pct. 23, 8 noiembrie 2005).

Chiar și în ipoteza în care s-ar aprecia, din perspectiva pretențiilor formulate, că reclamanta este titularul unui bun care poate fi protejat de art. 1 din Protocolul nr. 1 și că măsura legiuitorului ar putea să constituie o ingerință în acest drept, cererea nu poate fi admisă de instanță, cât timp că ingerința este prevăzută de lege, în sensul art. 1 din Protocolul nr. 1, și aceasta urmărește un scop de utilitate publică, și anume menținerea echilibrului bugetar între cheltuielile și veniturile publice ale statului care se confrunta cu o situație economică deficitară (conform preambulului Ordonanței de urgență nr. 130/2021). Considerând normal ca legiuitorul să dispună de o mare libertate în conducerea unei politici economice și sociale, CEDO a respectat modul în care acesta percepe imperativele „utilității publice”, cu excepția cazului în care raționamentul său se dovedește în mod vădit lipsit de orice temei rezonabil [Jahn și alții împotriva Germaniei (MC), nr. 46720/99, 72203/01 și 72552/01, pct. 91, CEDO 2005-VI, și Zvolský și Zvolská împotriva Republicii Cehe, nr. 46129/99, pct. 67 în fine, CEDO 2002-IX].

În cele din urmă, o măsură care presupune o ingerință în dreptul la respectarea bunurilor trebuie să păstreze un „echilibru just” între cerințele de interes general ale comunității și imperativele apărării drepturilor fundamentale ale individului. În special, trebuie să existe un raport rezonabil de proporționalitate între mijloacele folosite și scopul vizat de orice măsură prin care o persoană este privată de proprietatea sa.

În lumina principiilor stabilite în jurisprudența CEDO, instanța a reținut că reclamantul nu a invocat cauzarea, prin neacordarea drepturilor invocate, a unui prejudiciu disproportionat și excesiv, incompatibil cu dreptul la respectarea bunurilor, garantat de art. 1 din Protocolul nr. 1.

Față de cele ce preced, instanța a respins acțiunea, atât prin prisma capătului principal formulat, cât și a celor accesorii, actualizarea cu dobânda legală penalizatoare și cu indicele de inflație.

Apelul reclamantului:

Prin cererea de apel reclamantul a solicitat admiterea apelului cu consecința schimbării în tot a hotărârii apelate, în sensul admiterii acțiunii.

Sintetizând motivele de apel ale reclamantului, acestea au vizat în principal nemotivarea soluției instanței de fond și lipsa silogismului logico - juridic pe care se întemeiază soluția din dispozitiv, nefiind realizată nici on fel de analiză a argumentelor prezentate de reclamant în cererea de chemare în judecată și nici un fel de coroborare a dispozițiilor legale în materie.